

макаръ да нѣмаме пристѣпъ до пашѣ-тѣ, амѣ пакъ и съ другѣ леснинѣ и безъ тебѣ щемъ помогна на тыя хорица, нѣ и ты като си сѣдишь тука рахатъ, рахатъ, наумѣвай си за днесъ, и мысли що ще да станъ утрѣ. Съ Богомъ!

—Съ Богомъ, съ Богомъ, съ Богомъ,—като на смѣхъ изговорихъ сичкы-тѣ граждани и единъ по единъ си излѣзохъ.

Съборъ-тѣ ся разиде. Владыка-та не стана, както другъ пѣтъ, да испроводи възлюблены-тѣ си гости.

Граждани-тѣ си трѣгнахъ сѣкый за у тѣхъ. Трима отъ по-първы-тѣ, като видѣхъ какъ Василь и Петръ чакатъ отвѣтъ, попытахъ гы само у кого сѣ, и послѣ си слѣзохъ на долу отъ митрополіѣ-тѣ; тѣ ся спрѣхъ тукъ до едни вратичкѣ и, тихо, нѣщо много си приказвахъ. Най сѣтнѣ единъ отъ стары-тѣ улови другы-тѣ за рѣкѣ и гы вмѣкна вѣтрѣ въ двора.

—Некъ да бѣде тѣй, продума единъ отъ тѣхъ и обѣрса лице-то си съ рѣкѣ, като че си умываше рѣцѣ-тѣ и лице-то отъ нѣкакъвъ си грѣхъ.

—Да ли ще сѣ тука тѣ аджеба? попыта вторый.

—Ще видимъ. Иванчо! извика старый господарь на кѣщѣ--ж.

Завчасъ довтаса единъ младъ чѣрвендарестъ, съ тънкы черны мустацы Българинъ.